

cuntur veritates immediatè revelatæ, aliæ tamen, quæ ex illis inferuntur, solum cognoscuntur per Theologiam, seu per discursum.

26. Tertio probatur conclusio, quia revelatio virtualis est motivum specie distinctum in movendo à revelatione, vt formalis: Ergò assensus motus ex revelatione, vt virtuali, est etiam specie distinctus ab assensu moto ex revelatione, vt formali; sed hic est fidei: Ergò ille non est fidei theologicæ, siquidem non datur duplex fides theologica specie diversa. Antecedens probatur, quia revelatio, vt virtualis, & vt mediata, non movet præcisivè à connexionione, sed media connexionione obiecti formaliter revelati cum alio, & ratione talis connexionionis, quia ratione illius est virtualiter revelatio alterius: Revelatio autem, vt formalis movet ad id, quod formaliter revelat, præcisivè, & independentè à connexionione, aut illatione vlla obiecti revelati cum alio: Sed isti modi movendi sunt apertè specie distincti: Ergò revelatio, vt virtualis, est specie distincta in modo movendi, seu in movendo, à se ipsa, vt formali.

27. Sed contra objicies primo: Idem habitus, qui attingit veritatem immediatè revelatam, potest assentire veritati in ea virtualiter contentæ: Sed per habitum fidei assentitur intellectus veritatibus immediatè revelatis: Ergò per eundem habitum assentiri potest veritatibus virtualiter in illis contentis, seu ex illis illatis, scilicet, per fidem. Probatur maior, quia Beatus per idem lumen gloriæ attingit primario essentiam divinam, & secundario creaturas virtualiter in illa contentas, & ex illa illatas. Et similiter Deus eodem lumine, quo cognoscit suam essentiam primario, cognoscit secundario creaturas in ea virtualiter contentas: Ergò idem habitus, qui attingit veritates immediatè revelatas, potest attingere alias veritates in eis virtualiter contentas. Confirmatur, quia eadem charitate amamus Deum propter se, & creaturas propter Deum: Ergò eadem fide credere possumus veritatem immediatè revelatam, & aliam propter ipsam; id est, quia ex illa illatam.

28. Respondeo primo, negando maiorem. Ad cuius probationem, concesso antecedenti, nego consequentiam, quia habitus fidei non est ita extensus, & perfectus, nec tanta amplitudine gaudens, sicut lumen gloriæ, ac proinde, non potest se extendere ad tot obiecta, sicut lumen gloriæ. Ratio est, quia fides est participatio imperfecta luminis divini, cuius modus tendendi, & ratio formalis est magis limitata, quam in lumine gloriæ, quod est participatio valde superior, & amplior

divini luminis, quia, quæ in inferioribus sunt sparsa, in superioribus sunt unita: Licet ergò lumè gloriæ, propter sui puritatem, amplitudinem, & excellentiam, possit se extendere ad veritates immediatas, & mediatas, ad essentiam divinam, quæ est veluti primum principium, & ad creaturas, quæ sunt veluti conclusiones, minime probatur id ipsum posse competere habitui fidei, quia cum ipse, & habitus Theologiæ sint inferioris ordinis, in ipsis est sparsa vis, quæ in lumine gloriæ invenitur unita. Et eodem modo respondeo ad paritatem luminis divini.

29. Vel secundo, dato quod per eundem habitum fidei possit intellectus assentire veritatibus immediatè revelatis, & alijs ex illis deductis, tamen non assentire per fidem, credendo, sed per scientiam inferendo vnum ex alio; quia tunc casus habitus fidei adunaret in se, & formalitatem fidei, & formalitatem scientiæ, sicut lumen gloriæ, aut lumen divinum, idè enim lumen divinum, & lumen gloriæ possunt attingere essentiam divinam, & creaturas, quia in se adunant, & rationem luminis principiorum, & rationem scientiæ, seu sapientiæ, & sub munere luminis principiorum attingunt essentiam divinam, & sub munere sapientiæ creaturas, vt ex divina essentia illatas: Sic ergò foret in fide. Ex quo non sequeretur, quod veritates tantum virtualiter, & mediatè revelatæ essent immediatè de fide, aut credibiles per fidem, vt fidem; sed tantum, quod essent attingibiles ab habitu fidei, sub munere scientiæ inferentis vnum ex alio, non sub munere fidei credentis immediatè. Sed nec hoc est admittendum, quia alias liceret etiam id ipsum asserere de habitu, seu lumine primorum principiorum, quod scilicet adunaret in se, & vim luminis principiorum, & vim scientiæ, & sic per se ipsum attingeret primario principia, & secundario conclusiones: Ex quo rursus sequeretur non dari habitus scientiarum distinctos ab habitu luminis principiorum, sed habitum luminis principiorum ad omnia sufficere; quod est contra fetè omnes Philosophos. Ad confirmationem, pariter, concesso antecedenti, nego consequentiam, quia paritas inter fidem, & charitatem stat in eo, quod sicut charitas amat Deum, propter se, & creaturas propter ipsum, ita fides credit divinum testimonium propter se, & alia propter divinum testimonium. Et etiam inter ipsa testificata, primario credit Deum, vt primario revelatum, & testificatum, & secundario alia in ordine ad ipsum Deum, modo infra explicando.

30. Sed replicabis: Per habitum fidei assen-